

Om uitsluitend te dienen
in bestuurszaken

Nr. van het arrest.
Nr. 201 Corr. Folio
Nr. 2013 CO 390 van het parket
Nr. 2013 BC 416 van de griffie

Bebouwing
Dnr:
Kosten:

ARREST

Het Hof van Beroep te Brussel, 15de kamer,
zitting houdend in strafzaken, wijst het volgende arrest:

In aanwezigheid van het Openbaar Ministerie de zaak van :

483

op , geboren te
, wonende te

rechtstreeks dagende partij, verzoeker,
vertegenwoordigd door meester Christel Verleyen, loco meester Jan De
Brabanter, belden advocaat aan de balie van Brussel,

tegen :

482

DE GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR van de provincie
Vlaams-Brabant, in naam van het Vlaams Gewest als wettelijke opvolger van
de gemachtigde ambtenaar voor de provincie Vlaams-Brabant, met burelen te
3000 Leuven, Blijde Inkomstraat 103-105,

rechtstreeks gedaagde partij,
vertegenwoordigd door meester Dennis Muñiz, loco meester Philippe Declercq,
belden advocaat aan de balie van Leuven.

*****

Gedagvaard teneinde overeenkomstig artikel 1385 quinquies van het
Gerechtelijk Wetboek voor recht te horen zeggen dat de dwangsom opgelegd
door het vonnis van de 52de kamer van de correctionele rechtbank te Brussel
d.d. 22 november 2001 retroactief wordt afgeschaft.

*****

Gezien het hoger beroep ingesteld op :

- 3 april 2013 door de verzoeker en dit tegen alle beschikkingen op strafrechtelijk en burgerlijk gebied;

tegen een vonnis uitgesproken na tegenspraak door de 52ste kamer van de correctionele rechtbank te Brussel d.d. 22 maart 2013 dat zegt dat de vordering van de rechtstreeks dagende partij ontvankelijk doch ongegrond is en de kosten ten laste van de rechtstreeks dagende partij laat.

*****

Gehoord het verslag van voorzitter Papen.

Gehoord het Openbaar Ministerie.

Gehoord de rechtstreeks gedaagde partij in haar middelen, zoals ter zitting ontwikkeld door meester Mufiz.

Gehoord de verzoeker in zijn middelen van verdediging, zoals ter zitting ontwikkeld door meester Verleyen.

Gelet op de neergelegde conclusies en stukken van partijen.

Het hoger beroep is regelmatig naar vorm en tijdig ingesteld.

Bij dagvaardingsexploot van 15 mei 2000, overgeschreven op het hypotheekkantoor op 18 mei 2000, werd partij strafrechtelijk vervolgd wegens de oprichting (tussen 1 mei 1992 en 10 juni 1992) en instandhouding (tussen 11 juni 1992 en datum van bevel tot dagvaarding, zijnde 10 mei 2000) van een zonder vergunning opgerichte werkplaats op het onroerend goed gelegen te gekadastreerd, toebehorende aan

Naar aanleiding van de vaststellingen bij proces-verbaal van 10 juni 1992 vorderde de gemachtigde ambtenaar bij brief van 28 juli 1993 aan de procureur des Konings, het herstel van de plaats in de vorige staat (afbreken) onder verbeurte van een dwangsom van 1.000 BEF. per dag vertraging omdat "de werkplaats in strijd is met de vigerende verkavelingsvoorschriften" en "de werkplaats een slechte toestand bestendigt door de te dichte inplanting t.o.v. de aanpalende provinciale weg Assen-Edingen t.o.v. de links aanpalende losweg en haar inplanting naast een gezinswoning in open bebouwing".

De correctionele rechtbank van Brussel achtte bij vonnis van 22 november 2001 de feiten van beide tenlasteleggingen bewezen, veroordeelde tot een strafrechtelijke geldboete en beval het herstel van de plaats in de vorige staat binnen een termijn van twaalf maanden, te rekenen vanaf de datum van de uitspraak.

Dit alles onder verbeurte van een dwangsom, ten voordele van het Vlaamse Gewest, van 10.000 BEF. per dag vertraging bij niet vrijwillige uitvoering van het herstel der plaatsen in de vorige staat, binnen de gestelde termijn.

Bij dagvaardingsexploot van 9 augustus 2012 vordert de retroactieve afschaffing van de dwangsom opgelegd bij vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel van 22 november 2001 en de veroordeling van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur tot de gerechtskosten.

Bij vonnis van 22 maart 2013 heeft de eerste rechter geoordeeld dat deze vordering ontvankelijk doch ongegrond was.

Tegen dit vonnis werd door op 3 april 2013 hoger beroep ingesteld.

Krachtens artikel 1385quinquies Ger. W. is het uitsluitend de dwangsomrechter, d.i. de rechter die de dwangsom heeft opgelegd, die de dwangsom kan opheffen, verminderen of de looptijd ervan opschorten.

Aangezien de correctionele rechtbank van Brussel de dwangsom bij vonnis van 22 november 2001 heeft opgelegd, beslissing waartegen geen hoger beroep werd ingesteld, is het dus de dwangsomrechter die aldus bij vonnis van 22 maart 2013, waartegen nu hoger beroep, kennis heeft genomen van de vordering van die gesteund wordt op het voormelde wetsartikel.

Inzake zwaarigheden bij tenuitvoerlegging is krachtens artikel 1395, samen gelezen met artikel 1498 Ger. W., de beslagrechter bevoegd. Het hof heeft als dwangsomrechter terzake geen bevoegdheid.

Uit artikel 1385quinquies Ger. W. volgt dat alleen de vaststelling door het hof van de onmogelijkheid voor om de hoofdveroordeling in voormeld vonnis van 22 november 2001 te voldoen, het hof in staat kan stellen gehele of gedeeltelijke vrijstelling of ontheffing van betaling van de dwangsom toe te staan (zie Cass. 31 oktober 2002, C.01.0400.F; Cass. 3 november 1994, A.C.1994, 926).

Er is sprake van onmogelijkheid in de zin van artikel 1385quinquies Ger.W. indien zich een situatie voordoet waarin de dwangsom als dwangmiddel, dit wil zeggen als geldelijke prikkel om nakoming van de veroordeling zoveel mogelijk te verzekeren, zijn zin verliest. Dit wordt aangenomen indien het onredelijk zou zijn méér inspanning en zorgvuldigheid te vergen dan heeft betracht (zie Cass. 30 mei 2002, C. 99.0298.N; Benelux Gerechtshof 25 september 1986, R.W. 1986-87, 1333).

betwist niet dat hij geen uitvoering heeft gegeven aan de hoofdveroordeling bij voormeld vonnis van 22 november 2001 tot datum van proces-verbaal van vaststelling van uitvoering op 21 november 2007.

Er werd op 30 maart 2010 een uitvoerend onroerend beslag gelegd op een onroerend goed te dat had aangekocht in 2007 voor een totaal bedrag van 119.522 euro (zijnde 474 dagen aan 247,50 euro, berekend van 28 juli 2006 tot 13 november 2007).

toont geen materiële of morele onmogelijkheid, geheel of gedeeltelijk, al dan niet tijdelijk, aan om de hoofdveroordeling geheel uit te voeren.

roept "overmacht" in, meer bepaald dat hij slechts na het arrest van 7 maart 2013 van het hof van beroep te Brussel de zekerheid had dat de verkoopovereenkomst gesloten op 30 mei 2000 niet kon worden verleden omdat mevrouw en de heer de opschortende voorwaarde, die in de overeenkomst werd voorzien, niet hebben ingewilligd.

sloot op 30 mei 2000 een verkoopovereenkomst met in eigen naam en in hoedanigheid van wettige voogdes van en stelt dat deze overeenkomst betrekking had op twee percelen grond die hij aankocht om aldaar een garage op te richten. Volgens hem toont dit feit aan dat hij alles in het werk heeft gesteld om een andere locatie te verwerven voor zijn activiteiten.

Deze verkoopovereenkomst werd aangegaan onder twee opschortende voorwaarden:

1. enerzijds dat de homologatie werd verkregen van de bevoegde rechtbank;
2. anderzijds dat de koper een krediet verkreeg van 5.000.000 BEF.

wijt de overmacht aan die pas op 28 mei 2001 de vereiste machtiging van de familieraad zou bekomen hebben en die nadien de homologatie van die machtiging niet benaarstigde. Hij concludeert dat deze homologatie plaats diende te vinden na het vonnis van 22 november 2001 (waarbij de dwangsom werd opgelegd) zodat de overmacht zich situeert na dit vonnis.

Hiervoor verwijst naar het arrest van het hof van beroep d.d. 7 maart 2013 waarbij hoofdzakelijk werd beslist:

- dat de opschortende voorwaarde voorzien ten aanzien van en erin bestaande de homologatie van de bevoegde rechtbank te verkrijgen voor een verkoop uit de hand (na de wetswijziging te verstaan als de rechterlijke toelating tot verkoop uit de hand van een goed dat deels toebehoort aan een minderjarige), niet is voldaan;
- dat en veroordeeld werden tot terugbetaling aan Vanheeuverswijn van het voorschot van 12.394,60 euro.

Het is niet onredelijk meer inspanning en zorgvuldigheid te vergen van dan hij heeft betracht om aan de hoofdveroordeling (afbraak) te voldoen.

Immers blijkt onmiskenbaar uit het strafdossier dat:

1. de werkplaats in overtreding werd opgericht en dat daarmee reeds daadwerkelijk werd geconfronteerd in het kader van het strafonderzoek;
2. vervolgens werd vervolgd en veroordeeld voor het oprichten en instandhouden van de zonder vergunning gebouwde werkplaats;
3. op 7 september 2006 het onroerend goed reeds door mevrouw verkocht was aan derden (zie brief van de notaris aan toenmalige raadsman van), feit waarvan niet voorligt dat Vanheeuverswijn ooit de vernietiging daarvan vorderde; aldus wist de bekaagde zeker rond die datum dat hij zijn werkplaats niet zou kunnen verleggen naar dit kwestieuze onroerend goed zodat het in onzekerheid blijven over het feit of de kwestieuze verkoopovereenkomst al dan niet verleden kon worden tot aan de datum van het arrest van het hof van beroep van 7 maart 2013 een drogreden is;
4. de door ingeroepen overmachtssituatie, meer bepaald het lange tijd beweerdelijk in onzekerheid verkeren over het feit of de kwestieuze verkoopovereenkomst al dan niet verleden kon worden, aan zichzelf te wijten is. Zo is hij met betrekking tot het achterwege blijven van de nodige homologatie (nadien de wettelijke toelating tot verkoop), na de door de familierraad op 28 mei 2001 verkregen machtiging, pas overgegaan tot dagvaarding van en op 20 april 2007; daarenboven oordeelde de burgerlijke rechter dat er geen verkoop van de kwestieuze percelen was nu de overeenkomst onder opschortende voorwaarde werd aangegaan en aan deze voorwaarde niet werd voldaan.

Aldus beschouwt het hof deze door ingeroepen "overmacht" geenszins als een situatie, onafhankelijk van zijn wil, ten gevolge waarvan hij in de morele of materiële onmogelijkheid verkeerde om de bevolen herstelmaatregel binnen de wettelijke voorwaarden ervan uit te voeren.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK;

Gelet op de in het bestreden vonnis door de eerste rechter aangehaalde wetartikelen, alsook de artikelen:

- 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;
- 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering;

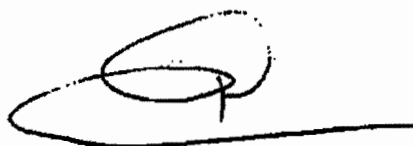
Bevestigt het bestreden vonnis en wijst de vordering, in al zijn onderdelen, van af,

Veroordeelt in de kosten van hoger beroep begroot op 139,30 euro.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van 17 februari 2014, waar aanwezig waren :

- mevrouw A. Papen,
- de heer B. Croux,
- de heer F. Raymaekers,
- de heer Th. Jacobs,
- de heer Th. Gillioen,

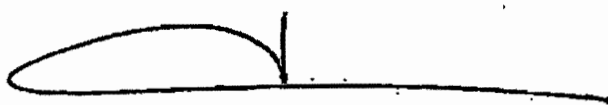
raadsheer d.d. voorzitter,
plaatsvervangend raadsheer,
plaatsvervangend raadsheer,
substituut-procureur-generaal,
griffier.

Gillioen

Raymaekers

Croux

Papen